

Pyhäkön Lamppu

Eikä Jumalan lamppu
ollut vielä sammunut 1. Sam 3:3

JEESUKSEN RUKOUSKIRJA

≡ JUHANA POHJOLA

Jokainen kristitty rukoilija puutoa jossain vaiheessa oman sydämensä tyhjiyteen. Rukoukset alkavat kiertää vain sitä samaa tuttua rataa. On vaikeaa löytää raikasta ja tuoretta ilmaisutapaa rukouksille. Vaikka yrittää kauhoa innokasta ja hartaudellista mieltä, niin sydän kolisee tyhjiyyttä. Kun omat sanat loppuvat, onneksi Jumalan sanat jäävät vielä jäljelle. Eihän Raamattu ole vain Jumalan puhetta meille, vaan se antaa meille myös sanat, joilla rukouksessa puhua Jumalalle. Onhan Pyhä Henki antanut meille aivan erityisen rukous- ja virsikirjan: Psalmi. Niillä on ollut aivan erityinen asema seurakunnan elämässä jo alusta alkaen: *Opettakaa ja neuvokaa toinen toistanne kaikessa viisaudessa psalmeilla* (Kol.3:16). Niissä avautuvat sekä ihmisen elämän kirjo koko sen tunneskaalassa että Jumalan huolenpito ja uskollisuus. Ennen kaikkea psalmi on Jeesuksen rukouskirja. Hän ei vain rukoillut niiden sanoilla, vaan hän itse eli todeksi niiden profeettalliset lupaukset.

Psalmithan olivat Israelin virsikirja. Aivan samoin kuin mekin osaamme laulaa ulkoa Suvivirren keväällä ja Enkeli taivaan jouluna, juutalaiset osasivat laulaa ulkoa psalmi oman juhlaalenterinsa mukaisesti. Pääsiäisviikolla ja erityisesti pääsiäisateriaalla laulettiin ns. Hallelkiitospsalmeja (psalmi 113-118). Puhuttelevaa on nähdä, miten Jeesus eli psalmin 118 läpi viimeisellä viikolla.

Palmusunnuntaina hän koki riemuitsevan kansanjoukon keskellä hoosianna-huutojen iloa: *Oi Herra auta, oi Herra anna menestys. Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimeen* (Ps. 118:24). Psalmi ohjaavat meitä iloitsemaan seurakunnan keskellä Kristuksen läsnäolosta. Hän

tulee voimallisena mutta nöyränä kuninkaana sinne, missä häntä huudetaan avuksi!

Tullessaan temppeliin opettamaan hänen saarnatekstinsä oli: *Se kivi, jonka rakentajat hylkäsivät on tullut kulmakiveksi. Herralta tämä on tullut; se on ihmeellistä meidän silmissämme.* (22-23) Jeesus jatkoi suoraan viikon juhla virren temasta. Evankelistat kertovat, miten tämä sattui itseriittoisiin ja ylpeisiin kansanjohdajiin *He ymmärsivät, että hän puhui heistä* (Mt.26:45). Mekin tarvitsemme tätä psalmien sanomaa tullessamme rukouksessa Jumalan eteen pyytämään siunausta ja menestystä oman elämämme erilaisiin rakennusprojekteihin. Ne laittavat yhä uudestaan kysymään: Onko Kristus kaikissa hankkeissa kulmakivenä? Jos ei ole, niin kaikista omista ponnisteluista huolimatta, hankkeemme sortuvat.

Kiiristorstaina pääsiäisateriaalla laulettiin Hallel-psalmi joka kodissa. Matteus onkin tallettanut yläsalin loppurukouksen: *Ja veisattuaan kiitosvirren he lähtivät Öljymäelle* (Mt.26:30). Kun luet psalmia 118, näet mitkä sanat olivat Jeesuksen huulilla, kun hän kävi Getsemanen yöhön rukoukshamppailuun: *Herra on minun puolellani, en minä pelkää, mitä voivat ihmiset minulle tehdä. Parempi on luottaa Herraan kuin turvata ihmisiin* (6-8). Rakkaiden opetuslasten nukkuessa ja pakoon juostessa Jeesus konkreettisesti näki, mitä on ihmisapu, mutta hän luotikin Herraan. Isä yksin voi antaa avun. Tämä on jokaisen ihmispelossa ja vihollisuuden keskellä huokaavan ihana rukouksessa lausua. Vaikka me tarvitsemme sisarten ja veljien tukea ja rohkaisua, on tilanteita jolloin jäämme yksin ja ainut apumme on, että pimeimmässä yössäkin saamme turvata Herraan ja sa-

noa: Tapahtukoon sinun tahtosi!

Jeesus kuljettaa siis koko kärsimysviikon tätä juhla psalmia 118. Ja se saa huipennuksensa pääsiäis-aamuna. *Herran oikea käsi korottaa, Herran oikea käsi tekee väkeviä tekoja. En minä kuole vaan elän ja julistan Herran töitä. Herra minua kyllä kuritti, mutta kuolemalle hän ei minua antanut* (16-18). Tämä on valtavin näköala psalmirukouksiin. Kun rukoilemme niiden sanoilla, näemmekin, että Vapahtaja itse on kulkenut sen ahdistusten tien, jota me pimeydessämme nyt tallaamme. Kun Kristukseen kasteessa liitettyä rukoilen hänen nimessään, kaikki häntä koskevat lupaukset kuuluvat myös minulle. Minä en vain ainoastaan voi lukea, että Kristus ei kuole vaan elää, vaan voin myös itse sanoa Kristuksessa: *En minä kuole vaan elän ja julistan Herran töitä.*

Tämä tekee rukouksesta ihmeellisen lahjan. Oma tyhjä sydän saakin täyttyä Kristuksen sanoista. Ja silloin huomaamme, miten rukoukset aina johtavat lopulta Jumalan kiittämiseen. Getsemanen yössäkin on varma toivo pääsiäisaamun valkeudesta: *Riemun ja pelastuksen huuto kuuluu vanhurskasten majoissa: Herran oikea käsi tekee väkeviä tekoja!* (15) ■

”KUN TEHDÄÄN, TEHDÄÄN KUNNOLLA” – raportointia remonttityömaalta

ESKO MURTO

Valtavankokoisia Marianne-karkkeja muistuttavat Paroc-eristevillapaalit on pinottu siihen, missä muutaman viikon päästä tulee seisomaan Koinonia-keskuksen alttari. Taustalla kuuluu venäjänkielistä keskustelua kun putkiryhmä mittailee ilmanvaihtoputkien paikkoja. Pääura-koitsija Rainer Savolainen kertoo, että ryhmän neljäs jäsen on Eestissä ostamassa edullisia lämpöpattereita asennettaviksi. Astuminen sisään Kalevankatu 53:n ovesta merkitsee astumista keskelle työmaata, jossa lukemattomat työvaiheet pyritään toteuttamaan oikeassa rytmissä. Rainer istahtaa pinottujen gyproc-levyjen päälle, työntää lakkia takarailolle ja hymyillen toteaa:

– Ei tässä jaksa enää edes stressata.

PROJEKTI LAAJENEEN JA AIKATAULUT ELÄVÄT

Saman levypinon päällä istuva tiedotussihteeri Eeva Pitkäranta päivittää kalenteriaan: käyttöönottotarkastus, avointen ovien päivä ja palotarkastus löytävät summittaiset aikataulunsa. Kaikkea suunnitelmista varustaa kuitenkin reu-nahuomautus: ”jos kaikki menisi suunnitellusti”.

Remonttiprojekti on venynyt pitemmäksi kuin alun perin osattiin arvata – useammastakin syystä. Työvaiheiden on tapahduttava synkronoidusti paitsi omalla työmaalla, myös yhdessä naapurin remontoijien ja taloyhtiön päätöksenteon kanssa. Yhdessä kohdassa syntynyt viivytys voi sotkea koko aikataulun.

Väistämättä mieleen pyrkii kuva kokista, joka yrittää valmistaa seitsemän ruokalajin päivällistä niin, että jokainen annos valmistuu oikeaan aikaan.

– Töiden edetessä suunnitelmat ovat muuttuneet ja täsmentyneet, Eeva Pitkäranta kuvaa.

– Remonttia on tehty sillä ajatuksella, että kun tehdään, niin tehdään sitten kerralla hyvin. Tämä tarkoittaa sitä, että projektin edetessä se on joiltain osin laajentunut.

– On myös ollut tekijöitä, jotka eivät ole olleet meidän hallittavissamme, mutta jotka ovat kuitenkin hidastaneet etenemistä tai teettäneet lisää työtä, Eeva muistuttaa.

HYVÄÄ ODOTTAMASSA

Työmaatunnelmasta huolimatta jopa ulkopuolinen toimittaja voi nähdä, että tilasta tulee valmistus- ja huonejako tuo monikäyttöisyyden mahdollisuuden, ja jos tarve on, keskuksessa saattaa olla vaikka montakin tilaisuutta samaan aikaan käynnissä.

Keskuksen ytimenä on silti selvästi sen kappeli – ja näin on hyvä olla. Huhtikuun lopussa kappelin vihkivä Matti Väisänen vihkii käyttöön paikan, jossa seurakunta kokoontuu Jumalan sanan ja sakramenttien äärelle. Tästähän Koinonia-keskuksessa sekä Luther-säätiön työssä muutenkin on aina perimmältään kyse ja sitä keskuksen kreikankielinen nimi, ”yhteys”, julistaa. ■

Kolehtituloja ei käytetä Koinonia-keskukseen, vaan niillä toteutetaan Luther-säätiön jokaviikkoista evankeliumin julistamista. Koinonia-keskuksen remontin rahoittamiseksi järjestettiin ”osta neliö” -kampanja, joka onkin osoittautunut menestykseksi. Suurkiitos kaikille lahjoittajille! Jotta kustannuksista selvittäisiin ilman lainan ottamista, tarvitaan vielä n. 70.000 euroa. Tule mukaan yhdessä vieämään projekti hyvään päätökseen!

Kotisivuilla www.luthersaatio.com voi ”ostaa” haluamansa neliön/neliöitä sekä seurata keräyksen etenemistä: käyttäjätunnus: *toiminta*, salasana: *keskus*

Keräykseen voi osallistua myös maksamalla alla olevien tietojen mukaan keräystilillemme: *Nordea 102330-235452*.

Kohde	Hinta (€)	Viite
Alttaritila	2500	3010
Kappelitilat	1000	3120
Opetustilat	750	3230
Kahvitilat	500	3340
Toimistotilat	250	3450
Varastotilat	100	3560
Kalusto	1<	3670

Keräyslupa OKU 1398 A

Sisällys 2/2009

1. Pääkirjoitus
2. ”Kun tehdään, tehdään kunnolla”
3. ”Maailman hölmöin rukoukset”
4. ”Herra, avaa minun huuleni!”

5. Erilaisia ääniä avioliitosta ja homoseksuaalisuudesta
6. Kysymyksiä ja vastauksia lähetyshiippakunnasta

7. Suomalainen sateiselta saarelta

Kannen kuva:
Sandro Botticelli: ”Agony in the Garden”

”MAAILMAN HÖLMÖIN RUKOILIJA”

✍️ RISTO SORAMIES 📷 SXC.HU

Jo useita vuosia olen ajatellut kirjoittaa omista rukouksistani, mutta en ole keksinyt kunnon otsikkoa. En väitä keksineeni sitä nytkään. Minkälainen rukoilija olen? ”Avuton”? – se kuulostaa liian nöyrältä; ”heikko” – vielä nöyremmältä. Olisi hyvä olla nöyrä, mutta kun ajattelen itseäni rukoilijana, ja varsinkin jos tahdon kertoa omista rukouksistani muille, tulee minulle todellakin ensimmäisenä ja viimeisenä mieleen sana ”hölmö”. En voi kuvitella ketään ”hölmömpää” rukoilijaa. Koko maailma osaa rukoilla paremmin kuin minä!

Otsikkoni on tietenkin vähän leikkilinen, mutta samalla haudankava. Ennen kaikkea toivon olevani rohkaista edes jotakuta toista rukoilemaan. Jumala on osoittautunut käsittämättömän uskolliseksi rukousten kuulijaksi, vaikka rukoilijana on ollut tällainen hölmö kuin minä.

NUORENA SAATU OPETUS

Harva on saanut niin paljon opetusta rukouksesta kuin se uskovien joukko, johon nuorena kuulin. Meitä opetettiin rukoilemaan pitkään ja hartaasti. Me pidimme rukouskokouksia ja rukousöitä. Asiat piti saada rukoiluiksi ”läpi”. Meidän piti olla niitä, jotka väkevin rukouksin ”liikuttelevat Jumalan kättä, joka liikuttaa koko maailmaa”. Jos oli vastoinkäymisiä, piti rukoilla, että ne väistyvät. Meidän rukouksistamme riippui myös herätyksen tuleminen tai tulematta jääminen. Evankeliumin leviäminen kaikkeen maailmaan oli meidän rukoustemme varassa.

Entä, kun emme saaneetkaan vastauksia odottamallamme tavalla? Kyllä jossakin uskontietoisuutemme sopukassa oli sekin ajatus, ettei Jumala

aina vastaa tahtomallamme tavalla, mutta varsinaisesti katsoimme syyn olevan omissa rukouksissamme: joko emme olleet rukoilleet kyllin kauan, kyllin hartaasti, kyllin suurella uskolla tai sitten elämässämme oli syntiä, joka piti panna pois. Esteenä saattoi olla vain oma laadullisesti tai määrällisesti riittämätön rukouksemme ja salaa sydämessä asuva epäusko. Rukoustemme piti olla ”puhtaita”, että ne voisivat tulla kuuluiksi. Puhtaus merkitsi vaikuttimien ja ajatusten puhtautta. Rukoilimme tosin ”Jeesuksen nimessä”, mutta jos vaikuttimemme olivat vääriä ja ajatuksemme epäpuhtaita, eivät rukouksemme todellisuudessa kantaneet Jeesuksen nimeä mukanaan.

Lisäksi oli aina epävarmaa, olimmeko rukoilleet Jumalan tahdon mukaisesti. Siispä piti päästä selville Jumalan tahdosta. ”Herra, näytä meille tahtosi!” oli hartaimpia rukouksiamme. Aika monet tuntuivatkin pääsevän perille siitä, mikä kulloinkin on Jumalan tahto. Helppohan oli sitten rukoilla määrätietoisesti. Mutta entä jos ei sittenkään tullut vastausta?

MITEN MINUSTA SITTEN TULI ”HÖLMÖ RUKOILIJA”?

Kaiken oppimani perusteellahan minun olisi pitänyt olla aika taitava, vaan toisin kävi. Ensiksi, kaikkialla saatiin rukousvastauksia paitsi siellä, missä minä olin. Toiseksi, taistelin rukousvastauksien esteenä olevaa syntiä vastaan koskaan pääsemättä syntiluetteloitien ensimmäistä ja toista syntiä pidemmälle (meillä oli luettelo sadasta uskovan yleisimmästä synnistä). Kolmanneksi, en koskaan päässyt selville Jumalan tahdosta. Neljänneksi, koska vain tarpeeksi luottavainen usko saa rukousvastauksia, oli selvää, että omat epäilysten ja epäuskon maustamat

rukoukseni eivät voineet ulottua Jumalan valtaistuimelle asti. Sanalla sanoen rukoilin ilmeisesti väärin ja turhaan. Viidenneksi, en koskaan ole jaksanut olla sydämeistäni mukana pitkissä rukouskokouksissa, kaikkein vähiten rukousöissä. En nimittäin ikinä päässyt juoneen mukaan, vaikka saatoin olla itse noita tilaisuuksia järjestämässä.

Varsinaisesti ”hölmöksi rukoilijaksi” teki minut kuitenkin jokin muu kuin vain puutteeni. Olin hölmö siksi, että kaikesta tästä huolimatta siltikin rukoilin. Tämä tila on jatkunut elämässäni nyt jo alkaneeseen vanhuuteeni saakka. Jumala on osoittautunut äärimmäisen pitkämieliseksi, armolliseksi, uskolliseksi ja väkeväksi. Hän on opettanut minua pitkin matkaa, mutta ”hölmöydestäni” en ole päässyt. Siitä ovat pitäneet huolen kaksi väsymätöntä seuralaista, joista en ole päässyt hetkeksikään eroon.

USKOLLISET SEURALAISET

Ensimmäinen seuralaisistani on itse kiusaaja, siis se käärme, joka on levittänyt myrkkyään ja valeitaan alusta saakka. Niin, saatanaksi ja perkeleeksikin sitä sanotaan. En tiedä ikinä rukoilleeni niin, että tämä seuralainen, ”uskollinen kumppani” ei olisi tullut rukoilemaan kanssani. Kun joskus huolet erityisesti painavat, menen polvilleni rukoilemaan. Silloin viereeni polvistuu tämä kumppani ja sanoo: ”Turhaan rukoilet!”

Sitten, tapauksesta riippuen hän antaa eri syitä, miksi rukoukseni ovat turhia. Tässä yleisimpiä: – Et kuitenkaan rukoile puhtaasti. – Et usko itsekään, että Jumala kuulee. – Mistä tiedät, onko rukouksesi Jumalan tahdon mukainen? – Jumala kyllä kuulee rukouksia, mutta ei sinun.

– Jumala on kyllä joskus auttanut, mutta ei nyt. – Päässäsi on satoja muitakin ajatuksia, on hävytöntä ruukoilla tuolla mielellä! Nuorempana kuulin häneltä usein tämänkin väitteen: – Onkohan koko Jumalaa edes olemassa?

Toinen seuralainen on Vanha Aatami, siis minä itse. Se minä, joka tulee hukuttaa kasteveeteen päivittäin, kuten Luther sanoo. Vanha Aatami kuulee niin herkästi kiusaajaa, että en usein tiedä, kumpi näistä kump-paneista on milloinkin enemmän kimpussani. Vanha Aatami on toisaalta laiska ja hidas polvistumaan ja kuuro Jumalan lupauksille, mutta kuulee kaikki kiusaajan kuiskutukset helposti. Erityisen vastaanottava se on tälle kuiskaukselle: – Sinä ruukoilet nyt! Mutta entäs, jos Jumala ei vastaakaan? Se vähentää taas uskoasi, ja joudut muittenkin silmissä lapsellisine uskoinesi noloon asemaan.

ROHKAISIJAT

Näiden seuralaisten alituisia nalkutuksia vastaan kutsun kaksi ystävää, jotka ovat olleet minulle mitä suurimmaksi avuksi: epätoivoinen isä ja Pietari. Kun kiusaaja näyttää minulle, etten usko, niin kuin pitäisi, kutsun Markuksen 9. luvusta epätoivoinen isän rukoilemaan kanssani – minun, joka olen ollut useasti itsenkin epätoivoinen isä. Kysyn häneltä: ”Miten rukoilitkaan?” Hän vastaa: ”Minä uskon! Auta minua epäuskosani!” ”No, auttoiko Jeesus,” minä kysyn. ”Auttoi, poikani parani.” ”Mihin sinä vetosit?” ”Jeesukseen, ei ollut mitään muuta!”

Kun taas kuiskaukset (ne ovat kyllä joskus ihan huutamalla esitettyjä) osoittavat, ettei enää kannata ruukoilla, huudan Pietarin paikalle ja kysyn: ”Mitä sinä sanoit Jeesukselle, kun hän kysyi, tahdotko lähteä pois?” Pietari vastaa silloin ”Kyllä minustakin tiemme näytti silloin umpikujalta, mutta kun en osannut edes ajatella mitään muuta ratkaisua, vastasin Jeesukselle ’Herra, kenen luo me menisimme? Sinulla on ikuisen elämän sanat.’”

Jo vuosikymmeniä sitten sain oppia vaimoni suun kautta senkin, että Jeesus ei opettanut meitä rukoilemaan: ”Jumala *näytä* meille tahdoti!”, vaan ”*Tapahtukoon* sinun tahtosi”. Mitä väliä sillä on, tiedätkö minä Jumalan tahdon? Tärkeätä on vain, että se tapahtuu. En enää myöskään aprikoi rukousteni vaikeimmien puhtautta, vaan huudan hädässäni Herraa. Minulla ei ole kuitenkaan Jumalalle muuta tuotavaa, kuin saastaisuuteni ja hätäni. Siihen rohkaisevat minua Daavid: ”Hädässäsi huuda minua avuksesi...” ja Paavali, joka kutsuu kristittyjä niiksi, jotka ”huutavat avukseen” meidän Herramme nimeä.

RUKOILE VAIN, SE EI OLE TURHAA!

Joka kerta minun on helpompi uskoa, että Jumala vastaa kaikille muille ennen kuin minulle. Tietenkin on paljon rukouksia, joihin ei tunnu tulevan vastausta. Nekin, joihin on tullut, tuntuvat yksinkertaisilta vain jälkepäin katsottuna. Kun on hädässä ja paineessa, rukous joutuu aina olemaan pelkkää avunhuutoa ilman mitään muuta toivoa vastauksesta, kuin Jumalan lupaus. Juuri tämän olen saanutkin oppia rukoilemisesta. Siinä on kaksi pääasiaa: Ensimmäinen on meidän hätämme ja avuttomuutemme. Toinen on Jumalan lupaus, kehoitus ja käsky kääntyä kaikessa hädässämme Hänen puoleensa. Jumala on kaiken hyvän, koko elämän lähde. Meidät on tarkoitettu ottamaan vastaan ja iloitsemaan Jumalan hyvyydestä, ja silloin kun emme sitä juuri näe, panemaan toivomme Jumalaan kuitenkin.

Siispä ystävät: rukoilkaa! Tuokaa asianne Jumalalle tietäväksi. Häntä ei tarvitse taivutella eikä puhua yli. Jos näin hölmö rukoilija kuin minä ei ole joutunut rukoilemaan turhaan, et joudu sinäkään. Rukoile sukulaitesi puolesta: mainitse heidät nimeltä ja tarpeen mukaan heidän

hätänsäkin nimeltä: ”Veljeni on sairaana, Herra!” ”Tyttäreni on väärillä teillä!” ; rukoile itsesi puolesta: ”Meillä ei ole asuntoa!” ”En saa velkojani maksetuiksi.” ”Pelkään kuolemaa!”; rukoile Jumalan valtakunnan asioiden puolesta: ”Paikkakuntam-

me pojilla ei ole poikatyöntekijää!” ”Auta seurakuntamme pappeja!” ”Lähetyskentällä tarvitaan Sinun armoasi!” ”Turkissa ei ole kuulutu evankeliumia!” Anna kiusaajan kuiskutella, se ei tule sitä lopettamaan. Rukoile niistä kuiskutuksista huolimatta. Sinä et ole arvollinen rukoilemaan, rukousvastaukset tulevat vain armosta. Sen armon on Jeesus Kristus meille tuonut! ■

”HERRA, AVAA MINUN HUULENI!”

– Mitä on luterilainen rukouksen teologia?

ESKO MURTO

SXC.HU / NAT ARNETT

Kristikunta on vanhastaan ymmärtänyt että rukouksen ja uskonopin välillä on yhteys. Vanhan kirkon aikana tämä tiivistettiin latinankielisellä motolla *lex orandi (est) lex credendi* – rukouksen laki on uskon laki. Lause tarkoittaa sitä, että seurakunnan tai yksilön usko määrittää sitä, millä tavoin hän rukoilee – mutta myös toisinpäin: se, miten joku rukoilee, vähintäänkin ajan kanssa myös vaikuttaa siihen, miten hän uskoo. Rukous sekä antaa ilmaisun uskollen, että vahvistaa uskossa.

Moni voisi kyseenalaistaa sen, että olisi yleensä mitään leimallisesti ”luterilaista” rukoilemisen tapaa – eikä rukous nyt ainakin ole asia, jossa tunnustuskuntaerot häviävät? Jos kuitenkin pysähdymme miettimään sitä, kuinka uskonsisältö ja uskon ilmaisumuodot (rukous) ovat yhteen liittyneinä, kysymys tulee mielekkääksi. Mitä on luterilainen rukous?

LUTERILAINEN RUKOUS ON YMMÄRTÄVÄÄ RUKOUSTA

Vähä katekismuksessa Isä meidän –rukousta selittävä osio on sijoitettu vasta uskontunnustuksen jälkeen. Tämä rakenteellinen valinta ei ole mielivaltaisen, vaan osoittaa mikä on uskon ja rukouksen suhde. Ihmisen tulee tietää, kuka on Jumala, ennen kuin häntä voi rukoilla. Eikä vain tietää, vaan Jumalaan täytyy olla oikea suhde. Vasta kun olemme uskontunnustuksesta oppineet, mitä Kristus on puolestamme tehnyt, voimme aloittaa rukouksen sanoilla ”Isä meidän...” Ilman evankeliumia Jeesuksesta tällainen rukous olisi mahdoton. Uskontunnustuksen sijoittaminen ennen rukousta asettaa ihmisen ja Jumalan oikeaan suhteeseen. Ensin Jumala toimii ja puhuu ja vasta sen jälkeen ihminen voi rukoilla.

LUTERILAINEN RUKOUS NOUSEE JUMALAN SANASTA

Luterilaiset ovat aina pitäneet kiinni siitä, että Pyhä Henki toimii uskoa synnyttäen nimenomaan, ja suoraan vain sanan ja sakramenttien kautta. *”Meidän täytyy siis pitää lu-jasti kiinni siitä, että Jumala ei tahdo olla tekemisissä ihmisten kanssa millään muulla tavalla kuin sanan ja sakramenttien välityksellä. Kaikki se, mitä ilman sanaa ja sakramentteja Henkenä ylistetään, on itse Perkeleestä.”* (SA VIII)

Tällöin rukouksen asema uskonelämässä voi kuitenkin tulla ongelmalliseksi. Näiden sanojen äärelä tehdään huomio, että rukous ja rukoileminen ei ole sakramentti, mutta ei se vaikuttaisi olevan tiukasti ottaen ”sanaakaan” – ihmisenhän siinä rukoilee. Tällöin saavutaan sellaisiin kysymyksiin kuin: ”Onko rukous armonväline?” tai ”Toimii-ko Pyhä Henki rukouksen kautta?” Selkeä kyllä-ei –vastaus tuntuu riittämättömältä. Jos vastataan ”ei”, jää epäselväksi mihin sitä rukousta oikeastaan sitten tarvitaan. Jos vastataan ”kyllä”, tuntuu luterilainen armonvälinekäsitys murtuneen. Silloin rukous, joka mielletään ihmisielusta itsenäisesti kumpuavaksi puheeksi Jumalalle, saa armonvälineen luonteen, joka ei mitenkään voi kuulua millekään ihmisestä itsestään lähtöisin olevalle.

Luther ja Tunnustuskirjat eivät kuitenkaan problematisoi rukousta tällä tavalla. Syy on selvä: luterilainen rukous ei ole ihmisestä ikään kuin itsenäisesti nousevaa puhetta, meidän omaa hengellistä toimintaamme. Todellinen rukous voi kummuta sydäimestä vain jos ennen sitä sydämele on saarnattu evankeliumia. Rukous on siten tavallaan sanan

saarnan ”kaiku”. Ensin on sana, ja siihen vastaukseksi syntyy ihmisen rukous.

Sanakeskeisyys asettaa rukoukselle myös tietynlaisen kehikon. Ei mikä tahansa puhe, jonka ihminen suuntaa mielessään tai puheessaan henkiolennoille, ole laskettavissa kristilliseksi rukoukseksi. Rukous on rukousta sanan varsinaisessa mielessä vain, jos se on Jumalan sanan ohjaamaa ja se tarrautuu Jumalan lupauksiin. Rukous, jossa rukoilaan jotain sellaista, joka on Jumalan sanan vastaista, ei ole siten todellista rukousta, vaan enemmänkin jumalanpilkkua.

JUMALAN LAKI KÄSKEE MEITÄ RUKOILEMAAN

Rukouksen teologian lähtöpisteenä on siis oltava Jumalan sana, joka luo kehikon rukoukselle. Sana ei missään nimessä kuitenkaan jää pelkäksi rajoittimeksi, se myös kutsuu ja ajaa kristityn rukoukseen. Iso katekismuksen Isä Meidän –rukousta käsittelevässä osiossa Luther lausuu rukouksesta:

Jumalan käsky velvoittaa meidät rukoilemaan. . . . Ei ole minun tahtoni varassa, ryhdyinkö siihen vai luovunko siitä, vaan minun pitää ja minun on pakko rukoilla.

Näin Luther lähestyy rukousta myös velvollisuusnäkökulmasta. Tämä on ymmärrettävä ja toimiva näkökulma silloin, kun lihallinen mieleme pyrkii keksimään syitä joiden varjolla jättää rukoileminen sikseen. Tällaisia syitä voi olla esimerkiksi filosofinen viisastelu siitä, että Jumala kuitenkin kuulee kaikki rukoukset, ja niitä ei siksi tarvitse rukoilla, tai sitten halpaan armoon nojaava kristityn vapauden väärinkäyttäminen, jossa ajatellaan että evankeliumin

alla elävälle on merkityksetöntä se, rukoileeko vai ei.

EVANKELIUMI TEKEE

RUKOUKSESTA

MIELEKKÄÄN JA RAKKAAN

Lain vaatimuksen yläpuolelle nousee luterilaisessa rukouksen teologiassa aina *promissio*, lupaus. Rukous muuttuu mielekkääksi kun siihen liittyy Jumalan sanan lupaus: *Mitä ikinä te pyydätte minun nimessäni, sen minä teen, jotta Isän kirkkaus tulisi julki Pojassa.* (Joh. 14:13) ja *Totisesti, totisesti minä sanon teille: jos te anotte jotakin Isältä, on hän sen teille antava minun nimessäni. Tähän asti te ette ole anoneet mitään minun nimessäni; anokaa, niin te saatte, että teidän ilonne olisi täydellinen.* (Joh. 16:23)

Nämä lupauksen sanat ovat sellaisia, jotka Lutherille olivat koko rukouksen evankelisen ymmärtämisen ydin. Jos Jumala ei antaisi tällaista lupaus, rukous olisi tuuleen huutamista. Vaan kun rukous nousee siitä, että Jumala on ensin itse antanut käskyn rukoilla ja myös *lupauksen* rukousten kuulemisesta, silloin rukous on todella kristillinen rukous joka saa aikaan paljon. Lupauksen käsite on Lutherin uskonnäkemyksessä kriittisen tärkeä. Jumala ei luvattessaan vain sano miten asiat ovat, kyse ei siis ole vain informaation välittämisestä; luvattessaan Jumala *sitoo* itsensä omaan lupaukseen. Lupauksesta tulee sitoumus, jota Jumala ei pysty pettämään, hänen kunniansa on pelissä.

Lupaukseen tarrautuminen tulee Lutherilla esiin erityisesti hengellisen ahdistuksen (*Anfechtung*) alla oltaessa. Luther puhuu useainkin otteeseen rukouksesta tilanteena, jossa hän Jaakobin tavoin taistelee Jumalan kanssa. Jumalan ja rukoukseen välillä vallitsee tällöin aggressiivinen, kiihkeä jännite. Jumala *näyttäytyy* ahdistuneen ihmisen ajatuksissa sellaisena, joka ei kuulisi rukouksia tai ei niitä ainakaan

toteuttaisi. Tässä hengellisessä ahdistuksessa rukoilija pelastautuu riippumalla Jumalan lupaussanoissa, käyttäen niitä kuin aseena Jumalaa itseään vastaan. Koska Jumala on jotakin luvannut, hän ei saa sitä pettää! Jaakobin tavoin hän sanoo: *”en päästä sinua, ennen kuin siunaat minut!”* Tällainen rukous on Jumalalle itselleenkin mieluinen.

RUKOUS ON KRISTUKSEN SOTAPALVELUSTA

JA SAATANALLE

VASTENMIELINEN ASIA

Rukous on yhtäältä asia, jota vastaan Perkele jatkuvasti hyökkää, koittaen tavalla tai toisella saada ihmisen rukouselämän sammutettua – toisaalta taas se on väline ja ase, jolla Saatanaa vastustetaan ja hänen hyökkäyksensä torjutaan.

Luther ymmärsi vaarat, jotka liittyvät siihen että puhutaan ”arvollisesta” rukouksesta. Usein, kun ihmisen kaikkein eniten *tarvitsisi* rukoilla, hän myös kaikkein vähiten tuntee siihen kykyä ja halua. Kiusauksissa, vihassa, tai huonon omantunnon ahdistaessa ihmiset lakkaavat rukoilemasta, koska he olettavat ettei tilanne ole sopiva rukoilemiseen. Luther totesi: ”Jos jotakuta kehottaa tällöin rukoilemaan, mieli välittömästi pistää vastaan, väittäen että sellainen olisi epäpuhdasta – niin kuin mukamas näiden saas-

taisten ajatusten lomassa ei olisi tilaa rukoukselle.”

Tällainen oletamus on peräisin paholaiselta, ja sen tarkoituksena on vain vaientaa rukous – sillä rukousta Saatana pelkää. Ainoa puolustuskeino tätä hyökkäystä vastaan on siihen tarrautuminen, että Kristus on tullut *syntisiä* varten. Syntimme ei siis ole mikään syy lakata rukoilemasta, vaan päinvastoin! Todellinen rukouksen hetki ei ole hengellisen ilon ja sydämen puhtauden keskellä, vaan kiusauksissa ja synnissä.

Lutherin kirjoituksissa rukous näyttäytyy todella kaikkivoipaisena välineenä. ”Turkki, paavi, keisari ja Helvetin portit” voitetaan vahvalla rukouksella. Jopa sellaiset rukoukset, jotka vain toistetaan ”sydämen yksinkertaisuudessa” – eli rukoukset vailla sen suurempaa älyllistä tai tunteellista latausta – ovat kuitenkin tehokkaita. Ne ajavat paholaisen pois, niin kuin Daavid joka harppua soittamalla ajoi pois Saulia vaivanneen pahan hengen. Sanasta nousevan rukouksen mahtia Luther kuvaa sanoen:

Meidän tulee tietää, että rukous on ainoa suojakilpemme. Sillä kun Perkele käy kimppuumme kaikkine voimineen ja joukkoineen, olemme vastustajiksi aivan liian heikkoja. Helposti ne pystyvät polkemaan meidät jalkoihinsa. Tämä meidän on otettava huomioon, ja siksi meidän on tartuttava niihin aseisiin, jotka kristityllä pitää olla, jotta hän kestäisi Perkeleen hyökkäykset. Mikä sinun mielestäsi on tähän mennessä saanut aikaan niin suuria, että viholistemme juonet, hankkeet, murhat ja kapinat on torjuttu ja tukahdutettu – kaikki tuo, minkä avulla Perkele on ajatellut kukistaa meidät ja evankeliumin? Ei sitä ole saanut aikaan mikään muu kuin rukousten rautamuuri, jonka muutamamme seisseet hurskaat ihmiset ovat pystyttäneet. ■

ERILAISIA ÄÄNIÄ AVIOLIITOSTA JA HOMOSEKSUAALISUUDESTA

✍️ PETRI HILTUNEN

Ruotsin lähetysshiippakunnan piispat julkaisivat maaliskuun lopulla paimenkirjeen, joka liittyy keskusteluun homoparien oikeuksista. Ruotsin hallitus on nimittäin ehdottamassa, että avioliitosta tehtäisiin “sukupuolineutraaleja”. Liitossa voisi olla joko mies ja nainen tai kaksi miestä tai kaksi naista - siis ihan miten vaan! Samalla Ruotsin kirkolliskokous on valmistellut homopareille siunaamiskaavan. Koska sikäläisen kansankirkon piispat eivät kykene ohjaamaan kansaa Jumalan sanalla, ovat lähetysshiippakunnan piispat päättäneet puhaltua pasuunaan.

Tuloksena on tasapainoinen ja maltillinen kannanotto, jossa tuodaan selkeästi esiin luonnollisen oikeuden ja Raamatun näkemys. Homoseksuaalisen käyttäytymisen vastainen kanta perustellaan sukupuolten välisellä erolla, joka on kaikkien nähtävissä. Taitavasti osoitetaan, miten miehen, naisen ja lapsen muodostama perhe on historiallisestikin osoittautunut toimivimmaksi yksiköksi. Homoseksuaalinen liitto ei voi koskaan täyttää avioliiton tehtävää. Siksi lähetysshiippakunnan piispat kehottavat kirkkoa pysymään Jumalan sanan mukaisessa avioliitonäkemyksessä.

PROSESSI ETENEE POHJANLAHDEN ITÄPUOLELLAKIN

Suomessa ei vielä olla yhtä pitkällä kuin Ruotsissa. Meilläkin eduskunnan käsittelyyn on kuitenkin tulossa homoparien adoptio-oikeus, ja kirkossa homokysymystä pohditaan piispa Heikan työryhmän raportin pohjalta. Media huolehtii siitä, että keskustelu homoseksuaalien oikeuksista käy kuumana, kunnes valtio ja kirkko taipuvat.

Heikan raportti koettaa tasapainoilla konservatiivisen ja liberaalin näkemyksen välillä. Yhtäältä myönnetään, että Raamattu ja kirkkohistoria tuntevat yksinomaan kielteisen kannan homoseksuaalisuuteen (s. 18, 23, 71). Toisaalta raportin johtopäätökset ovat selvä myönnytys kirkon liberaaleille. Sellaista vaihtoehtoa ei edes esitetä, että kaikenlaisista homoliittoja koskevista toimituksista voitaisiin pidettyä. Se vain “lisäisi vastakkainasettelua ja heikentäisi kirkkomme yhtenäisyyttä” (s. 122). ”Jotain tarttis tehrä”, jotta media ja yleinen mielipide saadaan rauhoitettua.

Siksi raportissa päädytään ehdottamaan, että “piispainkokous ryhtyy toimenpiteisiin pastoraalisen toimintaohjeen aikaansaamiseksi niitä tilanteita varten, jolloin kir-

kon työntekijältä pyydetään rekisteröidylle parisuhteelle kirkollista siunausta”. Lopputuloksena lienee jonkinlainen rukoushetki eli käytännössä siunaustoimitus.

ENEMMISTÖN EHDOKSILLA?

Miten tähän voidaan päätyä? “Pyhien toimitusten kautta kirkko palvelee jäseniään. Ne ovat monille keskeinen syy olla kirkon jäsen” (s. 96). “Seurakuntalaisella on oikeus odottaa, että seurakunta hoitaa juuri hänen hengellistä elämäänsä” (s. 100). “Siunaamista voidaan pitää mahdollisena ja tarpeellisena, jos homoseksuaalista parisuhdetta arvioidaan samoin perustein kuin heteroseksuaalista. Kirkon tehtävä on tukea elinikäistä sitoutumista toiseen ihmiseen ja rukoilla parisuhteeseen Jumalan siunausta, kun puoliset sitä pyytävät” (s. 115). “Homoseksuaalinen parisuhde voidaan nähdä siunauksena puolisoille” (s. 117). “Jokaisella on oikeus sielunhoitoon ja siihen mahdollisesti liittyvään rukoukseen. Tämä oikeus kuuluu myös parisuhteensa rekisteröineille” (s. 164). “Jos tietty toimitus hyväksytään yleisellä tasolla suoritettavaksi kirkossa, epäminen yksittäistapauksessa voi olla syrjintää” (s. 164). Kirkko valmistautuu siis jo nyt oikeudenkäynteihin väistäjiä vastaan!

Heikan työryhmän mukaan on löydettävä ratkaisu, joka “tyydyttää mahdollisimman monia” (s. 168). Viime kädessä enemmistön eli kansan ääni ratkaisee, eikä suinkaan Jumalan sana. Pelkäävätkö kirkon päättäjät enemmän kansaa kuin Jumalaa? Se jää nähtäväksi! ■

Otteita Missionsprovinsin piispojen paimenkirjeestä

...mieheksi ja naiseksi

Ihminen on joko mies tai nainen. Voimme kaikki nähdä, että todellisuus on rakennettu sillä tavoin. Mitä kehittyneempää elämää, sitä varmemmin se saa hahmonsaa kahtena sukupuolena. Elämä voi jatkua vain niiden yhteistoiminnan avulla. Siksi seksuaalisuus on vahva vietti nälän, janon ja levon tarpeen tyydyttämissä rinnalla.

Osa ihmisistä - emme tiedä kuinka suuri osa - joutuu sen sijaan sellaisten tunteiden valtaan, jotka kohdistuvat samaan sukupuoleen. Tämä ei kuitenkaan voi johtaa rakkauteen samassa mitassa kuin miehen ja naisen välillä. Homoseksuaalinen suhde on väistämättä heidelmätön. Se ei voi johtaa uuden elämän syntymiseen. Kuinka homoseksuaalisia tunteita sitten arvioidaan-

kaan, voidaan todeta, että ne johtavat erääseen elämän umpikujaan.

...olleet havaittavissa hänen teoistaan

Miehen ja naisen yhteispeli yhteiskunnassa tapahtuu tässä selvästi havaittavassa todellisuudessa. Inhimillinen kokemus on osoittanut, että on kaikkien parhaaksi, että miehen ja naisen kohtaamista ohjataan säännöillä.

Avioliitto eroaa muista yhteiselämisen muodoista siinä suhteessa, että siihen sisältyy kolme osapuolta: mies, nainen ja lapsi. Tämä leimaa myös lainsäädäntöä. Avioliitto ei ole vain kahden aikuisen ihmisen sopimus.

...he eivät voi puolustautua

Avioliitto on yhdistyminen, jossa osapuolina ovat mies, joka voi siittää ja nainen, joka voi synnyttää. Vaikka pariskunta ei voisi saada lapsia, pysyy heidän avioliittonsa muodoltaan tällaisena. Jos avioliitto lähtökohdissaan puretaan tällaisesta muodosta, tulee siitä jotain muuta kuin avioliitto.

Homoseksuaalinen kumppanuus ei sovi tähän malliin. Koska suhde on hedelmätön, puuttuu kolmas osapuoli, lapsi, joka kuuluu avioliittoon siinä muodossa kuin me olemme sen saaneet kulttuurisena ja kristillisenä perintönä. Jotta lapset olisivat mahdollisia homoseksuaalisessa suhteessa, tarvitaan neljäs osapuoli, joko mies tai nainen. Juuri tämän neljännen osapuolen avioliitto haluaa pitää perheen ulkopuolella.

Meistä on siksi tavattoman huolestuttavaa, että niin monet päättäjät ja mielipiteenmuokkaajat taipuvat nykyiseen suuntaukseen. Monien silmissä he menettävät luotettavuutensa. Ihmisille on selvää, että on olemassa todellisuus, jota ei voi muuttaa poliittisilla päätöksillä. Tässä, kuten muutenkin, pätee se sääntö, että on seurattava enemmän maastoa kuin karttaa. Se, mikä jollakin hetkellä tuntuu poliittisesti sopivalta, osoittautuukin harhapoluksi.

...tämä salaisuus on suuri

Miehestä ja naisesta, rakkaudesta ja seksuaalisuudesta rakentuva todellisuus, joka johtaa perheeseen inhimillisen yhteiskunnan peruskivenä, ei ole muodostunut sattumalta. Se osoittaa, mikä on Jumalan tarkoitus ihmisen ja hänen elämänsä suhteen. Hän on määrännyt avioliiton miehen ja naisen välisen yhteyden muodoksi.

Avioliitosta tulee näin ollen järjestelmä heikomman suojelemiseksi. Tämä koskee lapsia heidän varsin pitkänä lapsuusaikanaan, jolloin he eivät selviydy yksin. Se on pitkään koskenut myös naista, ja koskee edelleenkin tietyissä kulttuurisissa yhteyksissä. Avioliitto tarjoaa turvaa myös silloin, kun joku osapuoli sairastuu tai vammautuu. Jumala tahtoo antaa ihmisille järjestyksen, jossa vallitsee antava rakkaus eikä itsekkyyks.

...jota tuuli ajaa sinne tänne

Homoseksuaalit kuuluvat kirkon yhteyteen. "Erilaisena" oleminen ei kuitenkaan ole ongelmatonta. Heille tulee siksi antaa se tuki, mitä he tilanteessaan tarvitsevat. Tämä ei kuitenkaan tarkoita homoseksuaalisen käyttäytymisen hyväksymistä. Se on kehon käyttämistä sellaisella tavalla, johon sitä ei ole tarkoitettu. Jumalan sanan kiistämättömän todistuksen mukaan se sotii Jumalan tahtoa ja luomistarkoitusta vastaan.

Kun moderni yhteiskunta on irtaantunut yhä enemmän kristillisistä normeista, on syntynyt pyrkimys rinnastaan homoseksuaalinen kumppanuus avioliiton kanssa. Ajan henki on vaikuttanut joihinkin kristittyihin, jotka vaativat myös kirkkoa hyväksymään tämän näkemyksen. He ovat toivoneet myös homoseksuaalisten suhteiden siunaamista kirkossa.

Näin on kirkosta, jonka Jeesus kutsui olemaan maailman valona, tullut yhteiskunnan peilikuva. Jokainen ajatus siitä, että on olemassa meidän päiviimme saakka säilynyt pysyvä kristillinen traditio avioliitosta saa väistyä ajan vaatimusten tieltä. Intressiryhmien menestyksekkäästi muokkaamaan mielipiteeseen sopeutuminen tulee tärkeämmäksi kuin uskollisuus Jumalan sanaa ja kristillistä perintöä kohtaan.

...teidän mielenne turmeltu

Kirkko on aina odottanut, että sen piispat olisivat "varti-joita Siionin muurilla". Vihkimisessään he ovat luvanneet "säilyttää ja varjella kirkon järjestystä". He pettävät virkavelvollisuutensa, kun eivät esitä mitään vastaväitteitä, kun yhteiskunta muuttaa ja vääristää sen, mitä avioliitto on kristillisen uskon mukaan.

Jo se, että piispat ovat tukeneet homoseksuaalisten suhteiden siunaamista, on riittävän ongelmallista. Kirkko ei voi muuta kuin välittää Jumalan siunauksen. Kirkko ei voi siunata sellaista, mitä Jumalakaan ei siunaa. Piispat ovat lakanneet olemasta Herran palvelijoita, kun he tukevat sellaista, mikä ei ole Jumalan tahdon mukaista.

Me kehotamme piispoja ja muita Ruotsin kirkon johtajia muuttamaan kantaansa. Heillä on vastuu "suuri tilinteon päivä silmiensä edessä".

...mies luopukoon isästään ja äidistään elääkseen vaimonsa kanssa

Me emme voi suositella muuta kuin sitä, että kirkko pysyy siinä kristillisessä avioliitonäkemyksessä, jonka Ruotsin kirkko on saanut perinnökseen, ja joka tähän saakka on ollut sen Jumalan sanaan perustuva oppi ja järjestys. Kirkko ei voi estää maallista valtiota säätämästä lakeja, jotka se katsoo sopiviksi. Kirkko joutuu alistumaan siihenkin, että alun perin kristillinen ilmaisu "avioliitto" vääristetään. Mutta kirkko voi kieltäytyä itse mukautumasta.

Lue koko paimenkirje: www.luthersaatio.com

KYSYMYKSIÄ JA VASTAUKSIA LÄHETYSHIIPPAKUNNASTA

✍ ESKO MURTO

Suunnittelutyöt Suomen evankelis-luterilaisen lähetyshiippakunnan perustamiseksi etenevät hiljalleen. Usein vaikuttaa siltä, että puolijulkinen keskustelu kahvipöytien ääressä laukkaa eteenpäin paljon vauhdikkaammin kuin virallinen prosessi. Toiveikkaan odotuksen oheen kasvaa myös kysymyksiä – ja joskus ennakkoluulojakin. Osaan niistä vastataan nyt.

1. KEILLE LÄHETYSHIIPPAKUNTA ON TARKOITETTU?

Lähetyshiippakunta on ennen kaikkea tarkoitettu luterilaista uskoa tunnustaville seurakunnille, joista käytetään myös nimeä ”jumalanpalvelusyhteisöt”. Lähetyshiippakunnasta tulee yhteistyön ja keskinäisen tukemisen väline niille yhteisöille, jotka jakavat saman näyn luterilaisen kirkollisen elämän elvyttämisestä ja laajentamisesta Suomessa.

2. MIKSI SITÄ TARVITAAN?

Suomen evankelis-luterilainen kirkko on jättänyt osan seurakuntalaisistaan vaille jumalanpalvelusyhteyttä ja monet nuoret teologit vaille pappisvihkimystä. Siksi on perustettu jumalanpalvelusyhteisöjä ja niiden kaitsijoiksi on vihitty Ruotsissa pappeja. Lähetyshiippakunnan rakentaminen Suomessa on luonnollinen seuraus tästä. Sitä tarvitaan ottamaan vastuu jo syntyneistä seurakunnista ja vihityistä pastoreista sekä luomaan edellytykset tämän toiminnan juurtumiselle ja kehittymiselle, sekä kristittyjen yhteyden säilymiselle haastavassa tilanteessa.

3. MIKSI KÄYTETÄÄN SANAA ”LÄHETYS”?

Lähetyshiippakunta ei pyri olemaan pelkästään säilyttävä ja suojaava, vaan myös laajentuva ja kutsuva. Kirkko on aina ”lähetetty kirkko” – missä tahansa se toimii. Suomi on suurelta osin jo nyt lähetyskenttä, ja kehitys kulkee kohti pakanuutta. Lähetyshiippakunta haluaa olla kutsumassa ihmisiä Kristuksen yhteyteen hänen kirkossaan.

4. TARVITAANKO PIISPAA?

Luterilainen teologia ymmärtää piispan olevan pastori, jolle on uskottu tiettyjä tehtäviä kirkossa. Muodollinen erotus piispojen ja pappien välillä ei ole tunnustuksemme mukaan välttämätön, mutta hyödyllinen se on.

Piispan tehtävä on huolehtia seurakunnista, yhteyden säilymisestä, ja ennen kaikkea toimia ”paimenten paimenena” tarjoamalla apunsa ja neuvonsa usein hyvin haastavissa tilanteissa oleville pastoreille. Pohjoismaisessa luterilaisuudessa on säilytetty piispallinen järjestys, ja Jumala onkin hyvien piispojen kautta siunannut kirkkoaan monin tavoin. Lähetyshiippakunta jatkaa tätä perintöä.

5. TARKOITTAAKO LÄHETYSHIIPPAKUNTA UUDEN KIRKON PERUSTAMISTA?

Lähetyshiippakunta ei ole järjestäytymässä Patentti- ja rekisterihallituksen määrittämäksi uskonnolliseksi yhdyskunnaksi. Teologisesti lähetyshiippakunta ei miellä perustavansa mitään uutta, vaan se säilyttää ja jatkaa sitä luterilaista kirkkoa, jonka Kristus on maahamme istuttanut, ja joka nykytilassaan on langennut pois perustaltaan.

6. LISÄÄKÖ SE HAJAANNUSTA HERÄTYSLIIKERINTAMASSA?

Provokaatio tai vastakkainasettelu ei ole lähetyshiippakunnan perustamisen tarkoituksena – ei kansankirkon eikä järjestöjen suuntaan. Hiippakunta kutsuu myös herätysliikejärjestöjä liittymään mukaan yhteiseen työhön. Hiippakunnan itseymmärrys on kuitenkin se, että se ei tahdo eikä voi olla vain ”järjestö järjestöjen joukossa”, vaan uusi, kokonainen kirkollinen rakenne.

7. MIKÄ OLISI SEN SUHDE MISSIONSPROVINSEINIIN?

Suhde Missionsprovinseniin on asia, jonka tuleva hiippakunta itse määrittelee. On selvää, että lähetyshiippakunta on läheisillä uskon ja yhteistyön siteillä liitetty Missionsprovinseniin, mutta samalla se on organisatorisesti itsenäinen. Lähetyshiippakunta on kansainvälistä yhteyttä etsivä koko luterilaiseen maailmanlaajaan yhteisöön. ■

Heinola:

Sunnuntaina klo 15. Pääsinniemen rukoushuoneella, Jousantie. 26.4.

Helsinki: Markus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11. Annankatu 7.

Hämeenlinna: Matteus-yhteisö

Joka suunnuntai klo 11. Tykistötie 13.

Iisalmi

Sunnuntaisin klo 17. Satamakatu 5.
26.4., 24.5.

Imatra:

Sunnuntaisin klo 15. Teppanalan rukoushuoneella.
12.4., 10.5., 14.6.

Joensuu: Nehemia-yhteisö

Sunnuntaisin klo 11. Tikkamäentie 8.
5.4., 12.4., 19.4., 3.5., 10.5., 17.5.

Jyväskylä:

Sunnuntaisin klo 17. Ilmarisenkatu 18.
5.4., 19.4., 3.5., 17.5.

Kajaani: Filippus-yhteisö

Sunnuntaisin klo 17. Väinämöisenkatu 13.
12.4., 26.4., 10.5., 24.5.

Kerava:

Aleksis Kiven tie 19 Raamattu- ja rukouspiiri
tiistaisin klo 18.
14.4., 28.4., 12.5.

Kokkola:

Sunnuntaisin klo 17. Teollisuuskatu 1.
12.4., 26.4., 10.5., 24.5.

Kouvola: Paulus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11. Väinöläntie 21.

Kuopio: Pietari-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11. Saastamoisenkatu 10.

Lahti: Samuel-yhteisö

Sunnuntaisin klo 10. Uudenmaankatu 14
12.4., 26.4., 10.5., 24.5.

Mikkeli: Tiitus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 17. Rouhialankatu 2.

Oulu: Timoteus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 10:30. Tuulimyllynkatu 18.

Pori: Sakkeus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11. Karhunkatu 13.

Seinäjäki: Luukas-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11. Kauppaneliö 13 as. 3.

Tampere: Johannes-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11.
Ilomäentie 5.

Tilaa uusi

LUTERILAISIA VIRSIÄ

– JULKAISU!

Hinta: 10 EUR + postimaksu

Tilaukset: tiedotus@luthersaatio.com

Eeva Pitkäranta 050-5225855

Pyhäkön Lamppu

Päätoimittaja: Juhana Pohjola

Toimitussihteeri: Esko Murto

Tilaukset: 050-5225855

eeva.pitkaranta@luthersaatio.com

Taitto: Forceimage Ay. (www.forceimage.com)

Paino: Myllypaino Oy

ISSN 1457-9901

Nordea 101230-209260

SUOMALAINEN SATEISELTA SAARELTA

✍️ Esko MURTO

Suomen Luther-säätiössä teologiharjoitteluaan suorittava Eero Pihlava lähti vuonna 2003 Englantiin opiskelemaan. Tuoreen ylioppilaan tulevaisuuden haaveena oli työ pastorina, mutta opiskelu Suomessa ei tuntunut kutsuvalta vaihtoehdolta: jo teologisen tiedekunnan pääsykoekirjat alkoivat ahdistaa. Eero halusi kouluun, jossa Raamatun arvosta ja klassinen kristinusko olisivat opiskelun perusta, eivät kummallinen lieveilmiö.

Seuraavat kolme vuotta Eero opiskeli Cambridgen kaupungissa toimivassa luterilaisessa pappisseminaarissa, Westfield Housessa. Sitä seurasi kahden vuoden jakso lontoolaisessa Sefieldin yliopistossa. Eero iloitsi aidosti liberaalista tiedekunnasta: käsitysten kirjon sisälleen sulkeva opinahjo antoi tilaa myös klassiseen kristinuskoon perustuvalla teologialle. Englannin vuosista Eero sanoo perustietojen ja -taitojen lisäksi tärkeimpänä oppimanaan asiana tietyn nöyryyden ja halun opiskella.

– Kaikkia näkemyksiä pitää arvostaa, vaikkei samaa mieltä olisikaan, Eero linjaa.

– Jos haluaa kyseenalaistaa ja kritisoida, täytyy olla myös valmis kertomaan miten itse sanoisi tai tekisi paremmin. Pelkkä arvosteleminen ilman itsensä likoon laittamista ei ole mistään kotoisin.

Päättötyössään Eero tutki mitä tarkoittaa Roomalaiskirjeen 10. luvun jae 4: ”Kristus on lain loppu”. Gradu oli miehen mukaan opintojen antoisinta aikaa, ja myös vahvisti Kristus-keskeisessä uskossa.

– Vain Kristuksessa on mahdollista ymmärtää, kuinka Jumala voi olla samaan aikaan oikeudenmukainen ja armollinen. Silloin löytyy Jumala, joka on vanhurskas ja vanhurskauttava!

Rukous ja hartauselämä tuli maailmalla vietettyinä vuosina Eerolle tärkeäksi. Rukouksen perusta on Jumalan lupauksissa. Niissä kristitty voi elää rukouksessa usein sitä edes tajuamatta.

Englannista Eero jäi kaipaamaan viikkojumalanpalveluksia ja yhteisiä, säännöllisiä rukoushetkiä seminaarin kappelissa. Hänen haaveenaan on, että tulevaisuudessa Koinonia-keskus voisi tarjota paikan, jossa seurakuntalaiset voivat viikollakin tulla yhteen sanan ja rukouksen äärelle. ■